

Arrest

nr. 69 520 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M.A. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Kumykse origine. U werd geboren op 21 mei 1981 in de Dagestaanse hoofdstad Machatsjkala.

In 2004 huwde u met S.I. (...), met wie u een dochter kreeg. Twee jaar later gingen jullie echter uit elkaar en later scheidden jullie ook officieel.

Op 21 oktober 2009 huwde u een tweede maal, meer bepaald met Z.B. (...) (O.V. X). Op 19 augustus 2010 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uw problemen begonnen toen u op 3 april 2009 samen met uw broer, E.M. (...), en 4 vrienden door de autoriteiten meegenomen werd. Die avond vielen de autoriteiten binnen in het huis van een vriend, T.V. (...), waar jullie zich op dat moment bevonden. Er werd een huiszoeking uitgevoerd, waarna jullie werden meegenomen naar de GOVD of stedelijke politieafdeling in Machatsjkala. Daar werd u gedurende een etmaal vastgehouden en ondervraagd. U werd er valselijk van beschuldigd betrokken te zijn geweest bij een terroristische aanslag en werd tevens onder druk gezet om een valse bekentenis te ondertekenen, wat u echter weigerde. Uiteindelijk kwam u de volgende dag samen met uw broer vrij door tussenkomst van een neef van uw vader, K.M. (...), die bij de verkeerspolitie werkte.

Midden mei 2009 werd u opgenomen in het Stedelijke Ziekenhuis van Machatsjkala. Doordat u tijdens uw aanhouding de hele tijd in een koude ruimte moest zitten, had u schade opgelopen aan uw organen en diende u een operatie te ondergaan. Na ongeveer 2 weken werd u vervolgens uit het ziekenhuis ontslagen.

In juli 2009 moest u echter nogmaals naar het ziekenhuis omdat uw medische problemen nog niet opgelost waren.

In augustus 2009 werd u een tweede keer door de autoriteiten aangehouden. Ditmaal vielen ze uw eigen huis binnen en hielden een huiszoeking, waarbij echter niets in beslag genomen werd. Vervolgens werd u opnieuw overgebracht naar het stedelijke politiebureau in Machatsjkala. Daar werd u geslagen en vernam u dat u op de lijst van verdachte personen stond. Na 20 uur werd u uiteindelijk door de ordediensten zelf vrijgelaten en keerde u terug naar huis.

Midden november 2009 werd u nog een derde maal gearresteerd. Ook ditmaal vielen de autoriteiten uw huis binnen en voerden een huiszoeking uit. Voor de ogen van uw vrouw werd u in elkaar geslagen en geboeid. Vervolgens werd u overgebracht naar het politiebureau van Machatsjkala, waar u gedurende 24 uur vastgehouden, ondervraagd en geslagen werd. De volgende dag werd u door de autoriteiten echter opnieuw in vrijheid gesteld en ging u terug naar huis. U werd er wel op gewezen dat uw leven en dat van uw familie in gevaar waren en u blijvend in de gaten zou worden gehouden. Uw vrouw was erg aangedaan door wat u overkomen was en werd nog diezelfde avond opgenomen in het Stedelijke Ziekenhuis van Machatsjkala, waar ze uiteindelijk 2 dagen verbleef.

In februari 2010 moest u zelf nogmaals naar het ziekenhuis omwille van de medische problemen die u opgelopen had ten gevolge van uw eerste aanhouding.

Op 6 september 2010 werd uw broer, E.M. (...), onderweg naar het werk door onbekenden op straat ontvoerd. Een serveerster in een nabijgelegen café was hiervan getuige. Samen met uw vader ging u overal naar uw broer op zoek, echter zonder resultaat. U pleegde ook de officiële instanties, die jullie echter afscheepten en geen actie wilden ondernemen. Na de verdwijning van uw broer kreeg uw vrouw een zenuwinkering. Ze werd opnieuw opgenomen in het ziekenhuis, waar ze ditmaal 10 dagen verbleef.

Na al deze gebeurtenissen besloot u, mede op aandringen van uw vader, dat het beter was om definitief te vertrekken.

Van uw broer ontbreekt tot op vandaag elk spoor.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 15 oktober 2010. Vanuit Machatsjkala reisde u samen met uw vrouw met de bus naar Moskou, dat u bereikte in de ochtend van 17 oktober 2010. U bracht de nacht door in de bus en de volgende dag, op 18 oktober 2010 vertrok u samen met uw vrouw met een personenwagen richting België.

Op 21 oktober 2010 kwam u aan in België en nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M.A. (...), luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten. Zo werd u tot 3 maal toe door hen gearresteerd.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde immers dat u tot 3 maal toe door de autoriteiten gearresteerd en vastgehouden werd.

Een eerste maal gebeurde dit op 3 april 2009 samen met uw broer en 4 vrienden in het huis van T.V. (...) (CGVS, p. 12-13). Jullie werden overgebracht naar de GOVD in Machatsjkala. Na een etmaal kwam u net als uw broer vrij door toedoen van de neef van uw vader, K.M. (...), die bij de verkeerspolitie werkte (CGVS, p. 12-14).

Uw tweede arrestatie vond plaats in augustus 2009. Ook ditmaal werd u door de autoriteiten meegenomen naar het politiebureau van Machatsjkala. U werd er gedurende 20 uur vastgehouden en bedreigd, vooraleer de autoriteiten u uit eigen beweging lieten gaan (CGVS, p. 15-16).

De derde keer werd u aangehouden midden november 2009. Andermaal werd u overgebracht naar het politiebureau van Machatsjkala, waar u gedurende 24 uur vastgehouden, ondervraagd en geslagen werd. De volgende dag werd u echter opnieuw door de autoriteiten vrijgelaten (CGVS, p. 16-18).

Van geen enkele van deze arrestaties of vrijlatingen kon u de Belgische asielinstanties echter enig tastbaar bewijs voorleggen.

Bovendien werd er voorafgaand aan elke arrestatie een huiszoeking gehouden (CGVS, p. 12, 15 en 16), waarbij evenwel nooit iets in beslag genomen werd (CGVS, p. 19).

Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal geen enkel document aanreiken.

Verder haalde u aan dat u een maand na uw eerste arrestatie medische problemen kreeg die te wijten waren aan het feit dat u een etmaal vastzat in een koude ruimte. Omwille van deze problemen werd u midden mei 2009 opgenomen in het Stedelijke Ziekenhuis van Machatsjkala, waar u een operatie diende te ondergaan (CGVS, p. 12 en 14-15). Omwille van diezelfde problemen moest u zowel in juli 2009 als in februari 2010 nogmaals medische zorgen krijgen in het ziekenhuis (CGVS, p. 18-19).

U slaagde er evenwel niet in deze beweringen met een medisch attest te staven.

U legde wel 3 medische documenten voor uit België. Deze documenten spreken zich echter niet uit over de oorzaak van uw medische problemen en hebben geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Dagestan gekend zou hebben.

Tot slot vertelde u dat ook uw vrouw tot twee maal toe in het ziekenhuis opgenomen moest worden omwille van de problemen waardoor jullie getroffen werden.

Een eerste maal werd ze gehospitaliseerd de dag na uw derde arrestatie (CGVS, p.16 en 18).

De tweede keer werd ze gedurende ongeveer 10 dagen in het ziekenhuis opgenomen na de verdwijning van uw broer (CGVS, p. 18), op 6 september 2010 (Verklaring DVZ, nr. 30).

Hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenmin enig medisch attest aanreiken.

Ook aangaande het bestaan, de identiteit en de verdwijning van uw broer, die de concrete aanleiding vormde voor uw vertrek (CGVS, p. 17), kon u het Commissariaat geen enkel begin van bewijs overmaken.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er verder niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U verklaarde wel dat u uw binnenlands Russisch paspoort samen met dat van uw vrouw in Moskou verbrand had omdat de gegevens in uw eigen paspoort niet overeenkwamen met die in uw vals paspoort (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Voorts moet vastgesteld worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees. Zo hebt u zich na uw drie arrestaties door de ordediensten toch nog tot uw autoriteiten gewend, enerzijds voor de officiële registratie van uw huwelijk, anderzijds in het kader van de ontvoering van uw broer. U liet uw huwelijk immers registreren op 19 augustus 2010 (CGVS, p. 5), terwijl u in 2009 reeds tot drie maal toe door de autoriteiten gearresteerd werd -de laatste keer in november 2009- (CGVS, p. 12, 15 en 16), en u zelfs op de lijst van verdachte personen stond (CGVS, p. 15 en 18).

En nadat u vernomen had over de ontvoering van uw broer, op 6 september 2010, ging u vervolgens samen met uw vader naar hem op zoek. In het kader van deze zoektocht raadpleegde u onder meer de politie in Machatsjkala (CGVS, p. 4-5), waar zowel u als uw broer nota bene reeds vastgezeten hadden (CGVS, p. 12, 14, 15 en 17).

Dit valt niet te verzoenen met uw verklaringen als zou u door uw autoriteiten vervolgd worden.

Het is namelijk niet aannemelijk dat u een dergelijk risico zou nemen.

Hierdoor wordt zowel de ernst van de door u verklaarde vrees als de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uitgehouden.

Aangaande uw reisroute, vervolgens, verklaarde u dat u vanuit Moskou met een wagen naar België was gereisd (CGVS, p. 10). Tijdens de reis werd door de passeur gebruik gemaakt van valse paspoorten (CGVS, p. 8) en werd u zelf nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd.

Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot het valse paspoort dat tijdens uw reis gebruikt werd.

Zo had u geen idee op welke naam dit paspoort stond (CGVS, p. 8) noch of het een visum bevatte (CGVS, p. 9). Daarnaast kon u niet met zekerheid zeggen door welk land dit paspoort uitgereikt was, maar gaf u aan dat het mogelijk een Lets of Litouws paspoort was (CGVS, p. 9).

Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het echter onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat gebruikt wordt om te tonen in geval van controle.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondergraven.

Ook met betrekking tot een aantal andere belangrijke elementen van uw asielrelaas bleef u bovendien onaannemelijk vaag.

Zo had u geen idee waarom u tot drie maal toe gearresteerd werd (CGVS, p. 13 en 15) noch welke dienst hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 13 en 20). Gelet op het feit dat u na uw eerste arrestatie vrijkwam door tussenkomst van de neef van uw vader, K.M. (...), die bij de verkeerspolitie werkte (CGVS, p. 12 en 14), kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst wist welke dienst u de eerste maal arresteerde alsook waarom.

Merkwaardig genoeg wist u verder evenmin of uw vrouw eveneens meegenomen werd op de dag dat u zelf een derde maal gearresteerd werd (CGVS, p. 12).

Tot slot kon u ook niet zeggen waarom de autoriteiten u bij uw twee laatste arrestaties na ettelijke uren gewoon terug vrijlieten (CGVS, p. 16 en 17).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondergraven.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat er tevens een belangrijke tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

U verklaarde namelijk dat uw vrouw omwille van jullie problemen twee maal in het ziekenhuis opgenomen werd. De eerste keer gebeurde dit de dag na uw derde arrestatie, in november 2009, en werd ze na 2 dagen uit het ziekenhuis ontslagen. De tweede keer werd uw vrouw gehospitaliseerd na de ontvoering van uw broer, op 6 september 2010, en dit gedurende 10 dagen (CGVS, p. 17-18).

Uw vrouw stelde echter het tegenovergestelde.

Ze gaf aan dat ze de eerste keer ongeveer 2 weken in het ziekenhuis verbleven had en ze er de tweede maal slechts 2 dagen opgenomen was (CGVS vrouw, p. 8). Toen ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde ze dat u het blijkbaar door elkaar gehaald had en ze na de situatie thuis niet lang in het ziekenhuis kon blijven omdat iedereen ongerust was (CGVS, p. 9).

Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, slaagde u er daarnaast evenmin in aannemelijk te maken dat u ook in de toekomst een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen.

Zo is het loutere feit dat de autoriteiten sinds uw vertrek uit Dagestan naar uw verblijfplaats informeren telkens uw vader bij de overheidsdiensten navraag doet in het kader van de verdwijning van uw broer (CGVS, p. 19) onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, rijbewijs en de geboorteakte van uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en/of die van uw vrouw, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, Z.B. (...) (O.V. 6.708.759), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, B.Z. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Kumykse origine. U werd geboren op 4 augustus 1982 in de Russische stad Rostov.

Op 18 oktober 2009 huwde u op traditionele wijze met A.M. (...) (O.V. 6.708.759). Op 19 augustus 2010 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Deze problemen gaan terug tot voor jullie huwelijk, al heeft u geen idee wat zich in die periode precies heeft afgespeeld.

Zelf was u getuige hoe gemaskerde, gewapende mannen midden november 2009 jullie huis binnenvielen. Ze begonnen uw man te slaan en namen hem mee. Na hun vertrek bracht u uw ouders en schoonouders op de hoogte van wat er gebeurd was. Zij gingen naar uw man op zoek, maar zonder resultaat. Een etmaal later kwam uw man uiteindelijk zelf naar huis. Hij had 24 uur vastgezeten bij de politie, maar wist niet waarom. Die avond kreeg u erge maagpijn en moest u met de ambulance naar het ziekenhuis worden afgevoerd. Na 15 dagen werd u uit het ziekenhuis ontslagen en lange tijd waren er geen problemen meer.

Maar begin september 2010 werd uw schoonbroer onderweg naar het werk door onbekenden op straat ontvoerd. Tot op vandaag ontbreekt van hem elk spoor. Na zijn verdwijning kreeg u een zenuwinzinking en moest u opnieuw in het ziekenhuis worden opgenomen. Na 2 dagen voelde u zich echter beter en keerde u naar huis terug.

Uit vrees dat ook uw man opnieuw zou worden meegenomen, besloot uw schoonfamilie evenwel dat het voor jullie beter zou zijn te vertrekken.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 15 oktober 2010. Samen met uw man reisde u met de bus naar Moskou, van waaruit u met een personenwagen naar België kwam.

U bereikte België op 21 oktober 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, B.Z. (...), luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 6).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A.M. (...) (O.V. . 6.708.759), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, A.M. (...) (O.V. 6.708.759), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten. Zo werd u tot 3 maal toe door hen gearresteerd.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde immers dat u tot 3 maal toe door de autoriteiten gearresteerd en vastgehouden werd. Een eerste maal gebeurde dit op 3 april 2009 samen met uw broer en 4 vrienden in het huis van T.V. (...) (CGVS, p. 12-13). Jullie werden overgebracht naar de GOVD in Machatsjkala. Na een etmaal kwam u net als uw broer vrij door toedoen van de neef van uw vader, K.M. (...), die bij de verkeerspolitie werkte (CGVS, p. 12-14). Uw tweede arrestatie vond plaats in augustus 2009. Ook ditmaal werd u door de autoriteiten meegenomen naar het politiebureau van Machatsjkala. U werd er gedurende 20 uur vastgehouden en bedreigd, vooraleer de autoriteiten u uit eigen beweging lieten gaan (CGVS, p. 15-16). De derde keer werd u aangehouden midden november 2009. Andermaal werd u overgebracht naar het politiebureau van Machatsjkala, waar u gedurende 24 uur vastgehouden, ondervraagd en geslagen werd. De volgende dag werd u echter opnieuw door de autoriteiten vrijgelaten (CGVS, p. 16-18). Van geen enkele van deze arrestaties of vrijlatingen kon u de Belgische asielinstanties echter enig tastbaar bewijs voorleggen. Bovendien werd er voorafgaand aan elke arrestatie een huiszoeking gehouden (CGVS, p. 12, 15 en 16), waarbij evenwel nooit iets in beslag genomen werd (CGVS, p. 19). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal geen enkel document aanreiken. Verder haalde u aan dat u een maand na uw eerste arrestatie medische problemen kreeg die te wijten waren aan het feit dat u een etmaal vastzat in een koude ruimte. Omwille van deze problemen werd u midden mei 2009 opgenomen in het Stedelijke Ziekenhuis van Machatsjkala, waar u een operatie diende te ondergaan (CGVS, p. 12 en 14-15). Omwille van diezelfde problemen moest u zowel in juli 2009 als in februari 2010 nogmaals medische zorgen krijgen in het ziekenhuis (CGVS, p. 18-19). U slaagde er evenwel niet in deze beweringen met een medisch attest te staven. U legde wel 3 medische documenten voor uit België. Deze documenten spreken zich echter niet uit over de oorzaak van uw medische problemen en hebben geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Dagestan gekend zou hebben. Tot slot vertelde u dat ook uw vrouw tot twee maal toe in het ziekenhuis opgenomen moest worden omwille van de problemen waardoor jullie getroffen werden. Een eerste maal werd ze gehospitaliseerd de dag na uw derde arrestatie (CGVS, p.16 en 18). De tweede keer werd ze gedurende ongeveer 10 dagen in het ziekenhuis opgenomen na de verdwijning van uw broer (CGVS, p. 18), op 6 september 2010 (Verklaring DVZ, nr. 30). Hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenmin enig medisch attest aanreiken. Ook aangaande het bestaan, de identiteit en de verdwijning van uw broer, die de concrete aanleiding vormde voor uw vertrek (CGVS, p. 17), kon u het Commissariaat geen enkel begin van bewijs overmaken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er verder niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat u uw binnenlands Russisch paspoort samen met dat van uw vrouw in Moskou verbrand had omdat de gegevens in uw eigen paspoort niet overeenkwamen met die in uw vals paspoort (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Voorts moet vastgesteld worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees. Zo hebt u zich na uw drie arrestaties door de ordediensten toch nog tot uw autoriteiten gewend, enerzijds voor de officiële registratie van uw huwelijk, anderzijds in het kader van de ontvoering van uw broer. U liet uw huwelijk immers registreren op 19 augustus 2010 (CGVS, p. 5), terwijl u in 2009 reeds tot drie maal toe door de autoriteiten gearresteerd werd -de laatste keer in november 2009- (CGVS, p. 12, 15 en 16), en u zelfs op de lijst van verdachte personen stond (CGVS, p. 15 en 18). En nadat u vernomen had over de ontvoering van uw broer, op 6 september 2010, ging u vervolgens samen met uw vader naar hem op zoek. In het kader van deze zoektocht raadpleegde u onder meer de politie in Machatsjkala (CGVS, p. 4-5), waar zowel u als uw broer nota bene reeds vastgezeten hadden (CGVS, p. 12, 14, 15 en 17). Dit valt niet te verzoenen met uw verklaringen als zou u door uw autoriteiten

vervolgd worden. Het is namelijk niet aannemelijk dat u een dergelijk risico zou nemen. Hierdoor wordt zowel de ernst van de door u verklaarde vrees als de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk uitgehold.

Aangaande uw reisroute, vervolgens, verklaarde u dat u vanuit Moskou met een wagen naar België was gereisd (CGVS, p. 10). Tijdens de reis werd door de passeur gebruik gemaakt van valse paspoorten (CGVS, p. 8) en werd u zelf nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot het valse paspoort dat tijdens uw reis gebruikt werd. Zo had u geen idee op welke naam dit paspoort stond (CGVS, p. 8) noch of het een visum bevatte (CGVS, p. 9). Daarnaast kon u niet met zekerheid zeggen door welk land dit paspoort uitgereikt was, maar gaf u aan dat het mogelijk een Lets of Litouws paspoort was (CGVS, p. 9). Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het echter onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat gebruikt wordt om te tonen in geval van controle. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondergraven.

Ook met betrekking tot een aantal andere belangrijke elementen van uw asielrelaas bleef u bovendien onaannemelijk vaag. Zo had u geen idee waarom u tot drie maal toe gearresteerd werd (CGVS, p. 13 en 15) noch welke dienst hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 13 en 20). Gelet op het feit dat u na uw eerste arrestatie vrijkwam door tussenkomst van de neef van uw vader, K.M. (...), die bij de verkeerspolitie werkte (CGVS, p. 12 en 14), kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst wist welke dienst u de eerste maal arresteerde alsook waarom. Merkwaardig genoeg wist u verder evenmin of uw vrouw eveneens meegenomen werd op de dag dat u zelf een derde maal gearresteerd werd (CGVS, p. 12). Tot slot kon u ook niet zeggen waarom de autoriteiten u bij uw twee laatste arrestaties na ettelijke uren gewoon terug vrijlieten (CGVS, p. 16 en 17). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondergraven.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat er tevens een belangrijke tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. U verklaarde namelijk dat uw vrouw omwille van jullie problemen twee maal in het ziekenhuis opgenomen werd. De eerste keer gebeurde dit de dag na uw derde arrestatie, in november 2009, en werd ze na 2 dagen uit het ziekenhuis ontslagen. De tweede keer werd uw vrouw gehospitaliseerd na de ontvoering van uw broer, op 6 september 2010, en dit gedurende 10 dagen (CGVS, p. 17-18). Uw vrouw stelde echter het tegenovergestelde. Ze gaf aan dat ze de eerste keer ongeveer 2 weken in het ziekenhuis verbleven had en ze er de tweede maal slechts 2 dagen opgenomen was (CGVS vrouw, p. 8). Toen ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde ze dat u het blijkbaar door elkaar gehaald had en ze na de situatie thuis niet lang in het ziekenhuis kon blijven omdat iedereen ongerust was (CGVS, p. 9). Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, slaagde u er daarnaast evenmin in aannemelijk te maken dat u ook in de toekomst een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen. Zo is het loutere feit dat de autoriteiten sinds uw vertrek uit Dagestan naar uw verblijfplaats informeren telkens uw vader bij de overheidsdiensten navraag doet in het kader van de verdwijning van uw broer (CGVS, p. 19) onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte, rijbewijs en de geboorteakte van uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie

met betrekking tot uw eigen identiteit en/of die van uw vrouw, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, Z.B. (...) (O.V. 6.708.759), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte en een medisch attest uit België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en huwelijksakte bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw man, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Dagestan zou gekend hebben. Het medisch attest op uw naam werd opgesteld door een Belgische arts en heeft bijgevolg evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen van uw man in Dagestan."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift van 8 augustus 2011 het ingestelde beroep te verwijzen naar een driedelige kamer van de Raad.

Ze zetten niet uiteen waarom een behandeling door een driedelige kamer dient te gebeuren.

2.2. De Raad benadrukt, onder verwijzing naar artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat verzoekers in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kunnen vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Derhalve gaat de Raad niet in op de vraag van verzoekers.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 8 augustus 2011 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet.

Daarnaast roepen verzoekers een "manifeste beoordelingsfout" in en voeren ze een schending aan van "het principe van goede administratie", en van "het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak" en stellen dat "het

Commissariaat-generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken”.

Verzoekers poneren dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag directe werking heeft.

Verzoekers halen hierbij de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49 van de vreemdelingenwet aan en geven theorieën weer uit de rechtsleer met betrekking tot de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers herhalen dat ze geen documenten gekregen hebben en er dus ook geen kunnen voorleggen. Bovendien merken ze op dat ze zich voor geloofwaardige bewijsstukken toch niet kunnen wenden tot de vervolgende overheid.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift (zie p. 21) *“Dat het zich wenden tot de vervolgende overheden juist de asielaanvraag op de helling zet nu overeenkomstig artikel 1 van het verdrag van Genève”*, maar maken deze zin niet af.

Verzoekers stellen tevens (zie p. 22) *“Dat het niet onredelijk is dat men op een bepaald moment gelet op de angst, de raadgevingen van een passeur, die men in een situatie van angst en het zich bevinden in een totaal ongewone situatie zelfs niet verantwoord kan beoordelen op hun merites, zijn intern paspoort vernield”*.

Verzoekers verwijzen naar de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, naar beslissingen van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekers voeren aan dat hen in het kader van de officiële registratie van hun huwelijk en aangaande de ontvoering van verzoekers broer, in de bestreden beslissing respectievelijk ten laste wordt gelegd geen documenten voor te leggen en wél documenten voor te leggen, wat volgens hen een contradictie inhoudt. Ze verklaren de documenten te hebben voorgelegd waarover ze konden beschikken.

Verzoekers merken op dat gezien het juist het werk is van de passeur om mensen over te brengen, ze dit volledig aan hem overlieten; dat er daarbij landsgrenzen overschreden werden via hetzij sluiptwegen, hetzij betaling en dat het mogelijk is dat een aantal grenzen werden overschreden op het moment dat ze sliepen.

Volgens verzoekers slaat de documentatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, op grenscontroles voor personen die met het vliegtuig reisden, zodat deze informatie niet van toepassing is op transport over land.

Dat verzoeker niet wist welke dienst hem tot drie maal toe gearresteerd heeft, wordt verklaard door te stellen dat hij *“weinig kaas gegeten heeft van diensten en de zaak volledig in vertrouwen overliet aan het familielid.”* (zie het verzoekschrift, p. 25). Verzoeker stelt dat hij niet heeft gezien of verzoekster al dan niet werd ontvoerd, zodat hij dit feit niet kan bevestigen. Verzoekers merken ook op dat het niet aan hen is om een verklaring te geven voor de handelwijze van de autoriteiten gezien ze daarvoor niet verantwoordelijk zijn.

Verzoekers stellen dat zelfs “onjuiste verklaringen” niet kunnen leiden tot ongegrondheid van de aanvraag en verwijzen naar de UNHCR, *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”*.

Verzoekers betwisten de aangehaalde tegenstrijdigheid in hun verklaringen omtrent de hospitalisatie van verzoekster. Ze stellen dat twee gebeurtenissen door elkaar gehaald zijn, dat de versie van verzoeker de juiste is, dat verzoekster psychisch ziek is; dat verzoekster geheugen- en concentratieproblemen heeft, hetgeen haar verklaringen beïnvloed heeft.

Verzoekers zijn van oordeel dat de opgeworpen tegenstrijdigheden onredelijk zijn en wijzen op de medische attesten, die bij hun verzoekschrift zijn gevoegd.

Verzoekers werpen verder op dat de situatie in hun land steeds erger wordt.

Verzoekers verklaren het niet eens te zijn met de vaststelling in de bestreden beslissing dat het loutere feit dat de autoriteiten sinds verzoekers vertrek uit Dagestan, naar zijn verblijfplaats blijven informeren telkens zijn vader bij de overheidsdiensten navraag doet in het kader van de verdwijning van zijn broer, onvoldoende is om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te besluiten. Ze stellen dienaangaande (zie het verzoekschrift, p. 27) *“Dat wanneer een dergelijke vraag blijkbaar verpakt wordt als een onderzoek naar de verdwijning van de broer dit geen afbreuk doet aan het feit dat het een vraag betreft naar de verblijfplaats van de man. Dat men immers niet direct kan inzien waarom de verblijfplaats van de man een relevant gegeven zou zijn in de verdwijning van de broer.”*

Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, merken verzoekers op dat ook een beperkte dreiging een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade.

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van het *“hooggerechtshof”* (sic) die stelt dat er in de definitie van de Verenigde Naties geen ruimte is om aan te nemen dat iemand niet kan worden erkend omdat er

geen gegronde vrees is, omdat er slechts 10% kans is om te worden neergeschoten, gefolterd of anders vervolgd te worden.

Verzoekers verzoeken de Raad verder onderzoek te bevelen. Ze vragen dat van hen de status van vluchteling wordt erkend of dat hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

3.2. De Raad merkt op dat aangezien verzoekster, B.Z. , zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift zich grotendeels beperkt tot het opwerpen van de schending van een aantal wetsartikels en rechtsbeginselen, zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze artikels en beginselen schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Aldus kunnen de opmerkingen in kwestie van verzoeker niet als een middel worden beschouwd en laat de Raad ze buiten beschouwing.

Daarnaast stelt de Raad vast dat bepaalde passages uit het verzoekschrift onverstaanbaar zijn, wat te wijten valt aan ettelijke taal- en schrijffouten. De Raad behandelt bijgevolg enkel die delen van het verzoekschrift waar klaar, duidelijk en verstaanbaar argumenten worden aangevoerd.

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting, merkt de Raad op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Hiervoor wordt verwezen naar de inhoud van dit arrest.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in strijd met wat verzoeker stelt (zie verzoekschrift, p. 15), geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar beslissingen van onder andere de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en van de Raad van State, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Dergelijke argumenten kunnen geenszins dienstig worden aangevoerd.

Een verwijzing naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen is evenmin dienstig: vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

3.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Zo kon verzoeker geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die hij beweert te hebben gekend (arrestaties, huiszoekingen en medische problemen als gevolg hiervan):

“ U verklaarde immers dat u tot 3 maal toe door de autoriteiten gearresteerd en vastgehouden werd. Een eerste maal gebeurde dit op 3 april 2009 samen met uw broer en 4 vrienden in het huis van T.V. (...) (CGVS, p. 12-13). Jullie werden overgebracht naar de GOVD in Machatsjkala. Na een etmaal kwam u net als uw broer vrij door toedoen van de neef van uw vader, K.M. (...), die bij de verkeerspolitie werkte (CGVS, p. 12-14). Uw tweede arrestatie vond plaats in augustus 2009. Ook ditmaal werd u door de autoriteiten meegenomen naar het politiebureau van Machatsjkala. U werd er gedurende 20 uur vastgehouden en bedreigd, vooraleer de autoriteiten u uit eigen beweging lieten gaan (CGVS, p. 15-16). De derde keer werd u aangehouden midden november 2009. Andermaal werd u overgebracht naar het politiebureau van Machatsjkala, waar u gedurende 24 uur vastgehouden, ondervraagd en geslagen werd. De volgende dag werd u echter opnieuw door de autoriteiten vrijgelaten (CGVS, p. 16-18). Van geen enkele van deze arrestaties of vrijlatingen kon u de Belgische asielinstanties echter enig tastbaar bewijs voorleggen. Bovendien werd er voorafgaand aan elke arrestatie een huiszoeking gehouden (CGVS, p. 12, 15 en 16), waarbij evenwel nooit iets in beslag genomen werd (CGVS, p. 19). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal geen enkel document aanreiken. Verder haalde u aan dat u een maand na uw eerste arrestatie medische problemen kreeg die te wijten waren aan het feit dat u een etmaal vastzat in een koude ruimte. Omwille van deze problemen werd u midden mei 2009 opgenomen in het Stedelijke Ziekenhuis van Machatsjkala, waar u een operatie diende te ondergaan (CGVS, p. 12 en 14-15). Omwille van diezelfde problemen moest u zowel in juli 2009 als in februari 2010 nogmaals medische zorgen krijgen in het ziekenhuis (CGVS, p. 18-19). U slaagde er evenwel niet in deze beweringen met een medisch attest te staven. U legde wel 3 medische documenten voor uit België. Deze documenten spreken zich echter niet uit over de oorzaak van uw medische problemen en hebben geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Dagestan gekend zou hebben. Tot slot vertelde u dat ook uw vrouw tot twee maal toe in het ziekenhuis opgenomen moest worden omwille van de problemen waardoor jullie getroffen werden. Een eerste maal werd ze gehospitaliseerd de dag na uw derde arrestatie (CGVS, p.16 en 18). De tweede keer werd ze gedurende ongeveer 10 dagen in het ziekenhuis opgenomen na de verdwijning van uw broer (CGVS, p. 18), op 6 september 2010 (Verklaring DVZ, nr. 30). Hiervan kon u het Commissariaat-generaal evenmin enig medisch attest aanreiken.”

De Raad herhaalt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Het is geenszins de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij geen documenten gekregen heeft zodat hij er dus geen kan voorleggen en dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zich tot de vervolgende overheid te wenden, maakt het besluit van de commissaris-generaal dat hij geen bewijsstukken voorlegt, niet waardeloos.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 26 augustus 2011 dienaangaande terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet alleen niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met stukken maar er tevens niet in slaagt coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen -wat een eerste vereiste is op de weg naar een erkenning-. Niet alleen het gebrek aan bewijsstukken keert zich aldus tegen hem.

Verder heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook terecht vastgesteld dat het gedrag van verzoeker niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees.

Inderdaad, het feit dat verzoeker zich na zijn drie arrestaties door de ordediensten toch nog tot de autoriteiten heeft gewend, enerzijds voor de officiële registratie van zijn huwelijk, anderzijds in het kader van de ontvoering van zijn broer, kan daarmee niet in overeenstemming worden gebracht.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt daarenboven dat hij op de lijst van verdachte personen stond en hij bovendien naar dezelfde politiedienst in Machatsjkala is gegaan in verband met de verdwijning van zijn broer, waar hij en zijn broer voordien werden vastgehouden wat voormelde vaststelling nog versterkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van een "contradictie" in de redenering van de commissaris-generaal aangaande het al dan niet eisen van schriftelijke stukken, merkt de Raad op dat de vaststelling dat verzoeker geen enkel bewijsstuk neerlegt van zijn beweerde problemen maar wel een akte van de overheid met betrekking tot het huwelijk, niet tegenstrijdig is. De commissaris-generaal heeft aan de hand van beide vaststellingen besloten dat deze elk aanvullend, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

De commissaris-generaal heeft daarenboven terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen aangaande zijn reisroute niet aannemelijk zijn. De uitleg van verzoeker verklaringen dat de passeur gebruik zou hebben gemaakt van valse paspoorten en de bevestiging van verzoeker dat hij nooit persoonlijk werd gecontroleerd, is immers niet verenigbaar met de voormelde informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

De opwerpingen in verzoekers verzoekschrift dat hij alles aan de passeur overliet, dat vermoedelijk grenzen overschreden worden via sluiptwegen en tegen betaling, mogelijks op het moment dat verzoeker sliep, ontkrachten de voormelde informatie niet; het betreffen immers enkel blote beweringen. Verzoekers opwerping in het verzoekschrift dat de documentatie van de commissaris-generaal aangaande grenscontroles enkel betrekking heeft op controles op vliegtuigreizen, wordt door hem niet aangetoond.

De commissaris-generaal wijst er in zijn nota van 26 augustus 2011 verder nog terecht op dat verzoeker evenmin het vastgestelde gebrek aan kennis over de door hem gebruikte documenten tijdens zijn beweerde vlucht kan verklaren.

De Raad benadrukt dat van verzoeker inderdaad kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere vluchtreis kan toelichten en minstens weet moet hebben van de essentiële gegevens in zijn paspoort. Dat verzoeker hierover bijna geheel onwetend is, keert zich ook tegen zijn geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn reis.

Ook de vaststelling dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft aangaande belangrijke elementen van zijn relaas, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Dat verzoeker niet wist welke dienst hem tot drie maal toe gearresteerd heeft, verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 25) door te stellen dat hij *"weinig kaas gegeten heeft van diensten en de zaak volledig in vertrouwen overliet aan het familielid."* Deze uitleg wordt niet aanvaard.

Ook verzoekers opwerpingen in zijn verzoekschrift dat hij niet heeft gezien of zijn echtgenote al dan niet werd ontvoerd en dat hij het optreden van de autoriteiten niet dient te verklaren, worden niet aangenomen als valabel verweer.

Ten slotte werd in de bestreden beslissing correct aangestipt dat er een belangrijke tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote;

"U verklaarde namelijk dat uw vrouw omwille van jullie problemen twee maal in het ziekenhuis opgenomen werd. De eerste keer gebeurde dit de dag na uw derde arrestatie, in november 2009, en werd ze na 2 dagen uit het ziekenhuis ontslagen. De tweede keer werd uw vrouw gehospitaliseerd na de ontvoering van uw broer, op 6 september 2010, en dit gedurende 10 dagen (CGVS, p. 17-18). Uw vrouw stelde echter het tegenovergestelde. Ze gaf aan dat ze de eerste keer ongeveer 2 weken in het ziekenhuis verbleven had en ze er de tweede maal slechts 2 dagen opgenomen was (CGVS vrouw, p. 8). Toen ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde ze dat u het blijkbaar door elkaar gehaald had en ze na de situatie thuis niet lang in het ziekenhuis kon blijven omdat iedereen ongerust was (CGVS, p. 9). Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op."

Verzoeker verklaart dat de twee gebeurtenissen door elkaar gehaald zijn en dat zijn versie de juiste is; hij stelt dat verzoekster geheugen- en concentratieproblemen heeft en verwijst dienaangaande naar de medische attesten, bij zijn verzoekschrift gevoegd.

De Raad merkt op dat in het verhoorverslag van verzoekers echtgenote nergens melding werd gemaakt van psychologische problemen; zij bleek in staat precieze en duidelijk verklaringen af te leggen.

Daarenboven stelt het neergelegde medische attest van 31 juli 2011 van een psychotherapeut dat haar "realiteitszin intact" is.

De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze in zijn nota bovendien aangeeft dat een psychotherapeut iemand is die het psychische lijden door middel van gesprekken behandelt. Dit kan een psycholoog of een psychiater zijn, maar het kan evengoed iemand zijn die geen enkele kwalificatie heeft. Er bestaat namelijk geen erkend diploma en de titel "psychotherapeut" is niet beschermd. Iedereen mag zich dus in principe psychotherapeut noemen.

Uit de medische attesten komt bovendien niet specifiek naar voor dat verzoekster aan geheugenproblemen lijdt.

Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest dat bestemd is voor de Dienst Vreemdelingenzaken (artikel 9ter van de vreemdelingenwet), merkt de Raad op dat derhalve dit attest niet kan worden beschouwd als een uitgebreid psychiatrisch verslag. Bovendien werd dit attest opgesteld enkel op aangeven van verzoekster en mogelijks gebaseerd op een éénmalig consult.

Tot slot, aangaande het bijgevoegde stuk van "Asbl Entraide et Solidarité" stelt de Raad vast dat dit stuk louter informatie bevat aangaande deze organisatie, doch geen betrekking heeft op verzoekster of haar medische toestand.

De Raad volgt derhalve verzoeker niet waar hij de vastgestelde tegenstrijdigheid wil koppelen aan geheugenproblemen van zijn vrouw; de tegenstrijdigheid in de verklaringen blijft staande.

Als antwoord op de stelling van verzoeker in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar een rubriek van de "UNHCR, Guide des procédures", dat zelfs onjuiste verklaringen niet leiden tot ongegrondheid van de aanvraag, wijst de Raad er op dat luidens diezelfde paragraaf deze verklaringen echter moeten gezien worden in het licht van alle gegevens van de zaak. Verder wordt er in deze proceduregids ook vermeld dat de kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de waarheid dient te vertellen. Zijn verklaringen kunnen namelijk een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, quod non in casu.

De Raad besluit dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het opwerpen van losse beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder enig element van de bestreden beslissing afdoende te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 27 april 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE